

Karlín pomalu zmrtněl v poledním žáru,
napadrt' rozbíjím sliby, co se už vytratily,
připomínají mizející nakreslenou čáru,
z níž zbyl jen maličký puntík, celý bílý...

V té bílé tečce se může začít rozehrávat,
nový příběh, který jsem nikdy nepoznala,
rozpíná se pozvolna, snad chce mi dávat,
znamení, že jsem se dlouho nepřiznala...

A nejspíš ani nikomu povídat nechci nic,
přestože by to bylo skvělé pro uvolnění,
všeho toho, co mne trápí dlouho nejvíc,
co mi krade i vlákna od nočního snění...

Třeba mi odpolední Sluníčko pomůže,
z té bílé skvrnky vytvořit obrázek známý,
sic nemá vůni ani barvu jako má růže,
přesto jako ona je nesmyslně trnovaný...

Kapka krve o osten z prstu poraněného,
obarví bílý obrázek do nejněžnější růžové,
a osvobodí ze snu dřív v duši vězněného,
příběh, který mohl by přinést zdání nové...

Vpíje se do mne chvíli svýma očima,
tak jak to jenom Ty dokážeš mi udělat,
možná právě nová dimenze teď začíná,
tak proč jí nechat ve vesmíru odplývat...

Rozbij okolo mne zed' stínů studenou,
ale hned teď, než zase celá zpevní se,
než zas budu se tu cítit tak ztracenou,
s obavou, že tady už ani neobjevím se...

Podrž mne chvílku jen ve svojí blízkosti,
povídej slůvka, která bych slýchat měla,
víš dobře, že bez lidské i Tvé laskavosti,
dávno bych odvahu k bytí tady už neměla...

Na oplátku i já možná udělám, pro Tebe,
to, co v Tvých hlubokých očích čítat smím,

Velké kapky tlukoucí do parapetu směti slyšet,
celou dlouhou noc až do zítřejšího rozednění,
tak pěkně prosím, milý dešti, začni vážně pršet,
z toho vedra je nám některým fakt na zbláznění...

Snad ani pohlazení v tom horku příjemné není,
když ruka po upocené těle klouže zas rychleji
pak ještě větší touha je po odpíraném osvěžení,
na nějž máme zatím jen chuť a vzdálenou naději...

Ani koupání neosvěží, když Slunce paprsky proniká,
hluboko do kůže, jako jehličky nad ohněm žhavené,
vanilková příchut' ze zmrzliny hned rychleji už uniká,
nechladí ani dřívě studené plochy velkého kamene...

Tropická noc před námi rozvírá pouze pohled jasný,
na třpytivě rozzářené nebe s hvězdami bíle svítícími,
po větším setmění bude to určitě pohled zas krásný,
s pocity v té době i mysl lidí postupně zas kráslicími...

Na obloze není snad jediný mráček znát,
jen mravenci běhají čím dál víc zběsileji,
možná vědí, proč se mají rychleji už hnát,
třeba se chtějí v mraveništi schovat raději...

I ptáci pomalu po prudkých náletech utichají,
asi se tím podvečerním šílením svým unavili,
možná si vzájemně horká peříčka pofoukají,
aby se i bez větru alespoň malinko ochladili...

Lístičky máty do čaje zeleného naházené,
alespoň příjemně provoňují pokoj vyhřátý,
Beethovenovi tóny dnes zdají se uhlazené,
snad ani ten klavír není ve vedru rozesmátý...

Asi zase z horkosti pomalu a tiše blázním,
když na zádech cítím dotyky horkých dlaní,
nejspíš těch Tvých o kterých celý den sním,
protože právě Tvoje dlaně mne nikdy nezraní...

Dnes v hlazení Tě možná za chvíli zastoupí,
ta temná noc, co za okny už se přichystala,
možná mi pár stupňů horkosti z těla uloupí,
abych zas s novou chutí ráno čiperně vstala...

Odpolední tesknota sama pak rozhodla,
o prožití chvil v marnivém rozpoznávání,
když člověk se jednou zmateně odhodlá,
ke všem svým uloženým zprávám vymazání...

Přestože smaže vše, co ho dřív obklopovalo,
v myšlenkách spousta z toho stále zůstává,
i když v další den už nechápe, co se tu stalo,
ve chvíli najednou sám sebe chápat přestává...

Chtěla jsem smazat své vzpomínky dřívější,
jenže jsem zjistila, že je to docela nemožné,
v hmoždíři zničit kámen je jistě tak snadnější,
než zapomenout na svoje zážitky kdysi možné...

Asi proto jsem chtěla odejít tam do nikam,
kde bych už jedinou vzpomínku nehledala,
ale když k nim stále jen nepatrně pronikám,
asi bych se k tomu svému kroku neodhodlala...

♥☀♥•*~*•.☼☼♥••♥☼☼•*~*•..♥☀♥

Marné čekání na slova, že ještě brzy je hnít,
v jámě se spoustou kypře sypané zeminy,
v těch chvílích kdy už chci slyšet jenom znít,
andělské varhany a mít duši zase bez viny...

Ty nepospícháš dnes za mnou, ani netušíš,
že všechny mosty a lávky za sebou už pálím,
je možné, že se to mně ani nikdy nedozvíš,
a svoje sny ani plány ani Tobě už neodhalím...

Ani dáma, co s ní zítra mám smluvený sraz,
netuší, že mne uvidí docela jistě naposledy,
tak právě v tichosti se mi odejde odtud snáz,
když nebudou mne zrazovat lidské pohledy...

Až odejdu pryč, nejspíš nikým nehledána,
uzavřu za sebou své knihy jednu kapitolu,
možná navěky zůstane tužkou rozepsána,
vedle ní ležící na pevném dubovém stole...

♥☼☼☼~♥☼☼☼~♥☼☼☼~♥☼☼☼~

Chybí mi snad zmoknutí v dešti chladivém,
k získání nové chuti po životním cestování?,

nebo snad touha po něčem tak spolehlivém,